పరాకం

రచయితలంతా పరాకుగా వుంటారా? లేక పరాకు వున్నవాళ్ళే రచయితలవుతారా?" పరమహంసను చూచిన వాళ్ళకు ఆ అనుమానం కలుగుతుంది.

రచయితగా దేశంలో ఎంత పేరు ప్రఖ్యాతలున్నాయో పరమహంసకు అంత పరాకు వుంది. అతని పరాకుచేష్టలు కాలేజీలో తోటి లెక్చరర్లకు, విద్యార్థులకు సరదాగా మాట్లాడుకొనే టాపిక్స్. కానీ యింట్లో అతని భార్యకు అవి పరీక్షా సమయాలు! చిరాకు కారణాలు!

చిత్రమేమంటే పరమహంస తనకు పరాకన్న విషయాన్ని చస్తే అంగీకరించడు. "కాన్‌సెన్‌ట్రేషన్ అది. నాకు ఆలోచించే విషయంపైన ఏకాగ్రత జాస్తి. అప్పుడు ఎవరేం చెప్పినా గుర్తుండవు. ఆలోచించే విషయం తప్ప మరో అంశం గుర్తుండదు. ఏకాగ్రతకు, పరాకుకు భేదం తెల్సుకోకపోతే ఎలా?"

"నీకు పరాకన్న విషయాన్ని పరాకులో మర్చిపోయి వుంటావులే."

పరమహంస చెవులు పగిలిపోయేలా ఎలక్ట్రిక్ బెల్లు మోగినా విన్పించుకోకుండా క్లాసు చెప్తాడు. కాని, క్లాసులో పాఠం చెప్పటానికి పుస్తకాలు చూడడు. విద్యార్థి ఎవరన్నా బెల్ అయిందని గుర్తుచేస్తే పాఠం ఆపి "ఇది ఎన్నో పిరియడ్?" అని అడుగుతాడు. కానీ బెల్ కొట్టగానే క్లాసుకు వెళ్ళటం ఎప్పుడూ మర్చిపోడు.

ఇంట్లోను అంతే. ఎప్పుడూ రాస్తూనో, చదువుతూనో వుంటాడు. ఎవరన్నా ఆహ్వానించి తీసుకెళ్తేనేకాని ఎక్కడికీ వెళ్ళడు. కాలేజీ....యిల్లు ....వొట్టి "యింటి పక్షి".

రాస్తుంటే సింహాసనంలాంటి వో కుర్చీ, చదువుతున్నప్పుడు ఫేను క్రింద పడకకుర్చీ.... లేకపోతే పట్టెమంచం అతని స్థావరాలు. రాస్తున్నా, చదువుతున్నా ఫేను తిరుగుతుండాల్సిందే. రేడియోలో ఏదోపాట మోగుతుండాల్సిందే. ఏవి ఆగినా మూడ్ పోతుంది. మామూలు మనిషవుతాడు. వంటింట్లో భార్య దగ్గరి కెళ్తాడు.

"ఇవాళ ఏం కూర చేస్తున్నావ్?"

"అదేమిటండీ. కాకరకాయ వేపుడు చేయమని పొద్దున మీరేగా చెప్పేరు?"

ఓహో....చెప్పేనుకదూ? అవున్లే....

పరమహంస రాసుకొనే కుర్చీ సింహద్వారం దగ్గరే వుంటుంది. ఇంట్లోకి ఎవరు వెళ్లినా అతని ముందు నుంచే వెళ్ళాలి.

"ఏమండీ, కుక్క వచ్చి అన్నం తినిపోయిందండీ. చూస్తుంటా వన్నారుగా?"

"చూస్తూనే వున్నాగా?"

పరమహంస చూస్తూనే వుంటాడు. కాని దొంగలుపడి దోచుకుపోయినా పట్టించుకోలేనంత పరాకులో వుంటాడా సమయంలో. అందుకని పరమహంస భార్య అతనికి వొక్క పని చెప్పదు. ఇంటి పనులు, బయటి పనులు అన్నీ తనే చేసుకొంటుంటుంది.

వ్రాత, చదువు లేనప్పుడు పరమహంస భార్యాపిల్లల్తో సర్దాగా కాలక్షేపం చేస్తాడు. కుటుంబ సభ్యులతో అనుబంధం జాస్తి. పిల్లలంటే అతనికి మరీ ప్రాణం! ఇల్లువదిలి పరాయివూళ్ళో వారం రోజులు వుండటం గగనమే! అసలు ప్రయాణాలంటేనే పరమహంసకు భయం.

పరమహంస పెద్ద రచయిత అని పేరేకానీ వొక్క సరదాలేదు. ఎప్పుడూ ఇల్లూ.... పుస్తకాలూ.... భార్యా పిల్లలూ.... రచయిత యింత నేరో ప్రపంచంలో వుంటే ఎలా? పైగా పెద్ద ప్రపంచాన్నంతా చూచినట్టు—రక రకాల మనుష్యుల మనస్తత్వాలను స్వయంగా స్టడీ చేసినట్లు రచనలు! ఫోజు. హిపోక్రసీ—

నిజమే. యింత లిమిటెడ్ వరల్డ్‌లో బ్రతుకు వెళ్ళబోస్తూ సర్వజ్ఞుడిలా తను యిన్ని రచనలు ఎలా చేయగలుగుతున్నాడు? పరమహంసే ఆశ్చర్యపోతుంటాడు!

అలాంటి పరమహంస కుటుంబసమేతంగా వో బంధువుల యింట్లో పెళ్లికి వెళ్ళవల్సిరావడంతో అసలు కథ ఆరంభమయింది!

* * *

పెళ్ళికొడుకు పరమహంస భార్యకు స్వయంగా మేనమామ కొడుకు. వాళ్ళింటికి చాలాసార్లు వచ్చాడు. పరమహంసతో మాట్లాడేడు కూడా.

"మా ప్రభు గాడికి పెళ్ళిటండీ. శుభలేఖతోపాటు వుత్తరమూ రాసేడు" అంది పరమహంస భార్య కమల పోస్ట్‌లో వచ్చిన వుత్తరాల బొత్తిలో ఆ వుత్తరం తెచ్చి చదివి—

"పత్రికల వాళ్ళెవరివద్దనుంచీ వుత్తరాలేం రాలేదూ? పది కథలు వివిధ పత్రికల్లో పెండింగ్ వున్నాయి గదా?"

కమల ఆనందం భర్త ప్రశ్నతో చప్పగా చల్లారిపోయింది. చిరాకొచ్చింది.

"మీ కథలు, పత్రికలు—ఎప్పుడూ అదే కలవరింతా? మా ప్రభు పెళ్లిటండి?"

"ప్రభు! ఎవడు?" అన్నాడు వుత్తరాల బొత్తిని పరిశీలిస్తూ తాపీగా పరమహంస.

"ఖర్మ! మా మేనమామ కొడుకండీ. హైదరాబాద్‌లో పని చేస్తు న్నాడు కదా?"

"ఓహో! అతనా? గుర్తుకొచ్చాడులే!.... "వంశాంకురం" కథ స్వీకరించబడిందోయ్."

"మిమ్మల్ని రమ్మని రాసేడు. అసలు వుత్తరం మీకే రాసేడు. చూడండి."

"అలాగే వెళ్దాం. సాయంకాలానిగ్గా?" వో సాహిత్య సంస్థ నుంచి వచ్చిన వుత్తరాన్ని చూస్తూ అన్నాడు.

"సాయంకాలం ఏమిటండీ? సినిమా కెళ్ళటం అనుకొన్నారా? పెళ్ళి ఇంకా పదిరోజులుంది. మనకు దగ్గరే- పెళ్ళికూతురు వాళ్ళ వూరు. వాళ్ళు అక్కడినుంచి తరలివచ్చేరోజు, బండీ, రాసేడు మామయ్య. ఆ రోజుకి మనం పెళ్ళిపార్టీతో కలిస్తే సరి! అందరం కల్సి...."

"నీకు అసలు బుద్ధిలేదు కమలం. పెళ్ళికి పోకుండా పార్టీకి పోతే ఏం బాగుంటుంది? అందులోనూ మీ బాబాయ్ కూతురు పెళ్ళంటున్నావ్?"

పోస్ట్‌లో వచ్చిన వుత్తరాల మూడ్‌లో వున్న భర్తతో మాట్లాడటం తనది బుద్ధితక్కువ అని అప్పటికి గ్రహించింది కమల!

తీరా పెళ్ళి పార్టీతో కలవటానికి పక్కవూరికి బయల్దేరాల్సిన రోజుకి పరమహంస రాస్తున్న నవల పూర్తికాలేదు. చివరిదశలో వుంది. ఆ దశలో బ్రేక్ పడితే మరేమన్నావుందా?

"పెళ్ళి ఎల్లుండి కదా? నేను రేపు సాయంకాలం బయల్దేరి వస్తాలే కమలా— ప్లీజ్...."

కమల చిన్నబుచ్చుకొంది. భయపడింది. "వొక్కడినీ వదిలేసి వెళ్తే యిల్లు దొంగలకి అప్పచెప్పేసినట్లే? పైగా పెళ్ళి సంగతి మర్చిపోడూ?"

"మమ్మీ, స్కూల్లో రేపు డిబేట్. ప్రైజు నాదే. నేను నీతో రాను. రేపు నాన్నతో వస్తా" ఏడోక్లాసు వెధవ లిటిగేషన్ పెట్టేడు.

"మా హెడ్ మిస్ట్రెస్ వొక్కరోజు కన్నా ఎక్కువ లీవ్ యివ్వ నంది. మా స్కూలు స్ట్రిక్టు. శెలవు పెట్టకుండా వెళ్తే పేరు కొట్టేస్తారు. నేనూ వాడితోనే వస్తా" అప్పర్ కేజీ చదివే అనుపమ ప్రాబ్లం అది.

పిల్లలిద్దరూ రాననటంతో కమల చప్పబడింది.

"మనం వెళ్దాం మమ్మీ. మామయ్యకు వుత్తరం రాసేంగదా? నాన్నగారు, చెల్లీ, తమ్ముడు రాకపోతేనేం? మనకు భయమా?" పెద్దపిల్ల కోపంగా అంది.

చివరికి కమల పెద్ద పిల్లతో అనుకొన్నవిధంగా ఆరోజు వెళ్ళేటట్లు, పరమహంస పిల్లలిద్దరినీ తీసుకొని మర్నాడు నేరుగా పెళ్లి జరిగే వూరికి వచ్చేటట్లు నిర్ణయం జరిగింది.

"ఒరేయ్ సాంబూ....అనూపా....నాన్నగారు పెళ్ళి సంగతి మర్చి పోతారు. మీరూ మర్చిపోకండేం? తప్పకుండా బయల్దేరి రండి—నాన్న బద్ధ కిస్తే బలవంతం చేసి తీసుకురావాలి. తెల్సిందా?"

యిలా ఎన్నో జాగ్రత్తలు పిల్లలకీ భర్తకీ కూడా చెప్పేక కమల పెళ్ళికి బయల్దేరి వెళ్ళింది.

* * *

ఆ రోజు కాలేజీకి శెలవు పెట్టి దీక్షగా కూర్చొని నవల పూర్తిచేసి పోస్ట్ చేసేడు పరమహంస. పోస్టుచేసి యింటి కొస్తుంటే మరో నవలకు యితివృత్తం దొరికింది. అది కాస్తా బుర్రలోకి దూరి గజిబిజిగా గందర గోళం చేయసాగింది.

"అవునూ సాంబూ, మీ అమ్మ ఏదీ? ఎక్కడికెళ్ళింది? కాఫీ యివ్వమని చెప్పు" అంటూ ఫేను క్రింద పడక్కుర్చీలో కూర్చొని కళ్ళు మూసుకొన్నాడు పరమహంస.

సాంబు డిబేట్‌లో ఫస్ట్ వచ్చిన హుషారులో వున్నాడు.

"ఏమిటి డాడీ నీ పరాకు ? నీ పరాకు పోవటానికి నా దగ్గర వో మందు వుంది. కాస్సేపు నావైపు చూడు. నేను చెప్పేది విను" అంటూ డిబేట్‌లో మాట్లాడి వచ్చిన దాన్ని వో పదినిముషాలు అనర్గళంగా, ఆటోమేటిక్ రైఫిల్ పేల్చినట్లుగా మాట్లాడేడు.

ఆ దెబ్బతో పరమహంస "మూడ్" పోయింది. నవల యితివృత్తం మనసు పొరల్లో దాక్కొంది.

అనుపమ వచ్చాక ముగ్గురూ వూరికి బయల్దేరేరు. రైలుస్టేషన్‌కు వెళ్ళి టిక్కెట్లు తీసుకొని రైలు ఎక్కేరు. అప్పుడు సాంబూకు గుర్తు కొచ్చింది అసలు విషయం—

"నాన్నా! అమ్మ శుభలేఖ దాచిపెట్టి వెళ్ళిన బేగ్ ఏది ?"

"మంగలి పొదిలా అదెందుకురా ప్రతి చోటికీ? కావాలనే యింట్లో వదిలేసివచ్చా—"

"మరి మనం ఏ వూరు వెళ్ళాలో నాకు గుర్తులేదు, నీకు గుర్తుందా ?"

"టిక్కెట్లు తీసుకొన్నాంకదురా. ఏమిటాకంగారు ? నీకు చిన్నతనంలోనే మతి పోతోందే!"

"అది రైలుస్టేషన్‌కి నాన్నా. అక్కడి నుంచి మనం పెళ్ళికూతురు వాళ్ళ వూరికి బస్సెక్కి వెళ్ళాలి కదా? ఆ వూరు పేరు తెల్సా? ఆ వివరాలున్న శుభలేఖ ఆ సంచిలో వుంది."

పరమహంస గుండె పగిలింది. రైలు కదిలింది!

* * *

రైల్లో ప్రయాణం చేస్తున్నంతసేపు ముగ్గురూ కల్సికట్టుగా, విడివిడిగా ఆలోచించగా ఆలోచించగా తాము పెళ్ళికి వెళ్ళాల్సిన వూరుకు

"క్లు" లు చిక్కేయి. అందులో ముఖ్యమైనది ఆ వూళ్ళో వో ప్రఖ్యాతి చెందిన గుడి వుంది. పక్కనే కొండ వుంది. నదికూడా ఏదో చిన్నది వుంది.

"మీకు పాతగుళ్ళంటే ప్రాణం కదండీ. ఆ వూళ్ళో వో పాతగుడి వుందిట. శిల్ప సౌందర్యంతో వుంటుందట. ప్రభు రాసేడు. పైగా మీకు మంచి మూడ్ రావటానికి అక్కడ వో చక్కటి కొండ, చిన్న నదికూడా వున్నాయట! యింకేం? నాలుగు నవలలకు, పది కథలకు థీములు ఆలో చించుకోవచ్చు మీరు పెళ్లికొచ్చి" కమల ఎప్పుడో ఎగతాళిగా భర్తతో అన్న మాటలే ఆ క్లు కు ఆధారం.

రైలు దిగాక పరమహంసకు మరో బ్రహ్మాండమైన ఆలోచన వచ్చింది.

"ఒరేయ్ సాంబూ, పెళ్ళికి మనలాగే అటో యిటో వాళ్ళు చాలా మంది వస్తుండవచ్చుగా. యీప్రయాణీకుల్లో అలాంటి వాళ్లెవరయినా వున్నా రేమో పరిశీలించు. అదుగో....ఆ గుంపుగా పోయే జనాన్ని ఎక్కడికెళ్తు న్నారో అడిగిరా. వెళ్ళు. వాళ్ళు మనం వెళ్ళే పెళ్లికే అని నా సిక్త్సెన్స్ చెప్తోంది.

సాంబు పరుగెత్తుకుంటూ ఆగుంపు దగ్గరికెళ్ళి విషయాలు సేకరించి వచ్చాడు.

"ఆ గుంపు వెళ్ళేది పెళ్లికే. వాళ్ళు వెళ్ళే వూళ్లో దేవాలయం వుంది, కొండ వుంది, చిన్న పిల్ల ఏరు కూడా వుంది. కాని వాళ్ళు వెళ్తు న్నది ఎవరింట్లోనో పెళ్లికి కాదు. మగపెళ్ళివాళ్లు వీళ్ళే!"

"పోనీ ఆ వూరు పేరు కనుక్కోక పోయావా?"

"కనుక్కొన్నాగా! ఆ వూరు పేరు తిప్పరాజుపల్లె."

"ఆ....అదే అదే....పల్లె.... శుభలేఖలో ఆ పేరే చదివినట్లు గుర్తు!"

తీరా బస్సు డిపోకి వెళ్ళి విచారిస్తే తిప్పరాజుపల్లె అనే వూరికి బస్సులే లేవు. ఆ వూరు అక్కడికి రెండుమైళ్ళ దూరంలో వుంది.

"ఆ వూరికి బస్సుంది నాన్నా. ఆ వూరితోనే ఆగిపోతుంది కూడా. అమ్మ అనుకొంటుంటే విన్నాను. నాకు గుర్తొచ్చింది" అనుపమ మరో క్లు యిచ్చింది.

"అవును, నాతోనూ అదే చెప్పింది. పాపం. మరీ మరీ చెప్పింది" అన్నాడు పరమహంస దీనంగా.

* * *

విచారించగా విచారించగా గుడి, కొండ, చిన్న ఏరు వుండి నేరుగా బస్సు వుండి "పల్లె"తో అంతమయ్యే వూర్లు రెండు తేలేయి. ఆ సెంటర్‌కి అప్పరాజుపల్లె దక్షిణాన వుంటే, ముప్పరాజుపల్లె వుత్తరం వైపు వుంది. రెంటిలో ఏది?

బొమ్మా బొరుసూ వేస్తే అప్పరాజుపల్లె వచ్చింది. సరిగ్గా ఆ సమయంలోనే అప్పరాజుపల్లె బస్సు వచ్చింది. బలశాలురకు, బుద్ధిశాలురకు మాత్రమే అందులో ప్రవేశం చిక్కింది. ఆ తర్వాత మరి రెండు గంటల క్కాని అప్పరాజుపల్లెకు బస్సు లేదు.

"పోనీ ముందు ముప్పరాజుపల్లెకు వెళ్ళి చూసొస్తే?"

ముప్పరాజుపల్లె వెళ్ళాల్సిన బస్సు అరగంట క్రితం రావాల్సింది. అప్పుడే తెల్సింది. ఆబస్సు చెడిపోయిందనీ, కనుక రాదని. మళ్ళా బస్సు రెండు గంటల తర్వాతే.

ఆలోచిస్తూ పిల్లల్తో రోడ్డుమీద నిలబడ్డాడు పరమహంస. ఓ కారు వచ్చి అతని ముందు ఆగింది!

"హలో కవిగారూ? మీరు? యిక్కడ? ప్లెజెంట్ సర్ ప్రైజ్!"

అప్పరాజు, ముప్పరాజు పల్లెలకు వెళ్ళే బస్సులను గురించి కథ ఎలా రాయటమా? అని ఆలోచిస్తున్న పరమహంస ఆ మాటలు అన్న అతడిని వెంటనే గుర్తించలేదు.

"నేనండీ. వామనరావును. గుర్తు పట్టలేదా?"

వామనరావు సినిమా ప్రొడ్యూసర్. రెండు హిట్లు, మూడు ఫ్లాప్‌లు, వొక యేవరేజ్ సినిమాలు ఆయన కాతాలో వున్నాయి. కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం వోసారి పరమహంసకు పరిచయం.

కారులో జనం అంతా క్రిందికి దిగేరు. తెరవెనుక జీవులు. అంచేత జనం నుంచి ప్రమాదం లేకపోయింది. పరిచయాలయ్యాయి. పిల్లల్తోసహా పరమహంసను కాఫీకని హోటల్లోకి లాక్కెళ్ళేరు.

"నా బస్సు...."

వెధవబస్సు కారులో డ్రాప్ చేస్తాం సార్. ఎక్కడికెళ్ళాలో చెప్పండి.

ఎలా చెప్పాలో తెలీక పరమహంస ఇబ్బంది పడ్తుంటే సాంబు విషయమంతా చెప్పేడు.

అయితే యింకేం? లొకేల్ సెలక్షన్‌కు మేము ముప్పరాజుపల్లె వెళ్తున్నాం. మీరూరండి.

కాఫీలయ్యాక కారు దగ్గరికొచ్చారంతా. వామనరావు స్వయంగా చెక్ డోర్ తెర్చి పరమహంసకు లోపలికి దారి చూపించాడు. అటు వైపు డైరెక్టర్....యిటువైపు వామనరావు. మిగతావాళ్ళు ముందుసీట్లో సర్దుకున్నారు.

పిల్లలకి యిరుకు. మనం తిరిగి వచ్చిందాకా ఇక్కడే వుంటారు! ప్రొడక్షన్ మేనేజరుగారూ.... హోటలతనికి చెప్పొచ్చారుగా? ఏం

సాంబూ....వుంటారుగా....మళ్ళీ యిప్పుడే వచ్చేస్తాం. మీకేం భయం లేదు. హోటల్ రూమ్‌లో వుండండి ?....

సాంబు తల వూపేడు. అనుపమ బిక్క మొహం పెట్టి తండ్రి వైపు చూచింది.

కారు కదిలింది. కొంచెం దూరం వెళ్ళేక అసలు విషయంలోకి వచ్చాడు వామన్.

వాళ్ళు తీయబోయే సినిమా కథ చెప్పబోయి ఆగేడు.

అసలు మేం కొత్త రైటర్ని ఇంట్రడ్యూస్ చేద్దామనుకొంటున్నామండీ కవిగారు. మీతో కథ డిస్కస్ చేసి సంభాషణలు కూడా మీచేత రాయిద్దామనుకొన్నాను. టెలిగ్రాం కూడా యిమ్మన్నా. మా నెక్స్ట పిక్చర్‌కు మాటలు మీరే రాయాలి. కాదంటే కుదరదు. యిప్పుడే చెప్తున్నా.

"ముప్పరాజుపల్లెలో పెళ్లి వాళ్లు దొరుకుతారా? రోడ్డు మీద పిల్లలు ఎలా వున్నారో?" పరమహంస ఆలోచనలు యీ రెండు అంశాల చుట్టే తిరుగుతున్నాయి.

వామనరావు కథలోకి వచ్చాడు. ఇంటర్‌వెల్ దాకా కథ చెప్పే సరికి ముప్పరాజుపల్లె రానేవచ్చింది. అక్కడ విచారిస్తే మర్నాడే కాదు వారంరోజులదాకా ఆవూళ్లో ఎవరింటా పెళ్లే లేదని తెల్సింది.

అయితే బొమ్మా బొరుసే కరెక్ట్. పెళ్లి వారివూరు అప్పరాజుపల్లె!

"పెళ్లి వారి వూరు చేర్చే పూచీ నాది గురూగారూ. దాన్ని గురించి ఆలోచించకండి. మాకథ....కథలో క్లైయిమేక్స్ ఎలావుంటే బాగుంటుందో మీరు చెప్పాలి. పేరున్న కథకులు. మీకది నిముషంలో పని. ప్లీజ్.... కథను గూర్చి ఆలోచించరూ ?"

గుడి—నది—కొండ....మూడూ వో చోటే వున్నాయి ఆ వూళ్లో. అక్కడ కూర్చోపెట్టే కథ చెప్పేడు వామనరావు.

"కథలో కొత్తదనం ఏమీ లేదండీ. మీ సినిమా వాళ్ళు యిలాంటి కాళ్ళూ, చేతులూ లేని కథల్ని తీసుకొంటారేం ?"

"కాళ్ళూ చేతులూ, గుండెకాయ కూడా కథకు మీ నుంచే రావాలి గురూ....!"

కథను గురించి ఆలోచనలో పడ్డూ కారెక్కాడు పరమహంస. అతను తప్ప కారులో మిగతా వారంతా యిరుగ్గా కూర్చున్నారు. కారు నిశ్శబ్దంగా వుంది. ఎంతో అవసరమైతే తప్ప డ్రైవరు కారు హారన్ కూడా వుపయోగించడంలేదు.

కారు ఎన్నో వూర్లను, జనసమ్మర్దంవున్న సెంటర్లను దాటింది. మలుపులు తిరిగింది. పరమహంస బుర్రలో పడ్డ కథ కూడా ఎన్నెన్నో మెలికలు తిరిగింది. మార్పులు చేర్చుకొంది. కారు మెయిన్‌రోడ్డున పడ్డట్లే అతని కథకూ వో రూపం వచ్చింది.

అప్పటిదాకా తను దేన్నీ గమనించే స్థితిలో లేడు.

"గురువుగారు బ్రహ్మాండంగా ఆలోచించారు. ఎట్లాగైనా కథకులు కథకులే."

పరమహంస తను వూహించిన మార్పులు చేర్పులతో కథ, క్లైయిమేక్సు చెప్పాడు. అతను మాట్లాడుతుంటే దాన్ని టేప్‌రికార్ చేసేడు వామనరావు.

"యింతకీ మనం యిప్పుడెక్కడున్నాం ? మా సాంబు, అనుపమ...."

"ఏమోయ్ డ్రైవర్ ? ఆసెంటర్ దాటొచ్చామా ? ఆపలేదేం అక్కడ ?" డ్రైవరును కేకలేసేడు వామనరావు. కారు ఆగింది.

"ఆ సెంటర్ దాటి అయిదుమైళ్ళే వచ్చాం సార్."

"అప్పరాజుపల్లె...."

వామనరావు డోర్ తెరుచుకొని కారుదిగేడు. అతనితోపాటు అంతా దిగారు. పరమహంస కూడా దిగక తప్పలేదు.

వామనరావు చేతి గడియారంలో టైమ్" చూచుకొన్నాడు. చిరాకు పడ్డాడు.

"అప్పరాజు పల్లెంటే....మళ్ళీ వెనక్కి వెళ్ళి దక్షిణానికి తిరిగి డొంక రోడ్డులో వెళ్ళాలి. యీ డ్రైవరుకు బుద్ధి లేదు. ముందుకువెళ్ళటం తప్ప వెనక్కి వెళ్ళే అలవాటు యీ వామనరావుకు లేదని తెలీదూ ? ఛీ ఛీ .... అన్నట్లు డైరెక్టరూ....ప్రెస్ వాళ్ళకు మనం ఎంగేజ్‌మెంట్ కూడా యిచ్చినట్లు వున్నాంకదా ? ఓ ! యిప్పటికే లేటయిపోయిందే! మైగాడ్. పన్‌చ్యుయాలిటీ మైన్‌టైన్ చేయటం నా వ్రతం. సారీ కవిగారూ....మీకు మావల్ల మాకు మీవల్ల చెడ్డ చిక్కొచ్చిపడింది. ఏంచేద్దాం ?"

"సార్ అప్పరాజు పల్లె వెళ్ళే బస్సు? అదుగో ఆగింది ?"

"కవిగారూ—మళ్లీ కలుద్దాం థేంక్యూ."

వామనరావు కారెక్కాడు, అతనితోపాటు మిగతావాళ్ళూ ఎక్కారు. కారు నిముషంలో కనుచూపు దాటిపోయింది!

రోడ్డుకు అటుపక్క ఆగివున్న అప్పరాజుపల్లె బస్సు కదిలింది. పరమహంస రోడ్డుకు అడ్డంగా పరుగెత్తేడు. బస్సు అతడి పక్క నుంచి బరువుగా వెళ్లింది.

బస్సు ఆగినచోట యిద్దరు పిల్లలు వొంటరిగా నిలబడ్డారు. పెద్దగా ఏడుస్తున్నారు. చుట్టుపక్కల పరమహంస తప్ప పురుగు లేదు. ఆ పిల్లల్ని చూస్తుంటే పరమహంసకు సాంబు, అనుపమ గుర్తుకొచ్చారు- వొంటరిగా వాళ్ళేంచేస్తున్నారో ? తనకోసం యిలాగే ఏడుస్తున్నారా ? ఓ గాడ్! తన అజ్ఞానం....పరాకూ....ఛీ ఛీ....

"నాన్నా....అమ్మా .... బస్సెక్కి వెళ్ళిపోయారూ ...." యిద్దరు

పిల్లల్లో చిన్న పిల్లవాడు నేలమీద దొర్లుతూ ఏడుస్తున్నాడు. వాడిని ఎత్తుకొన్నాడు పరమహంస. బస్సు ఎక్కే పరుగులో పిల్లల్ని మర్చిపోయినట్లుంది తల్లిదండ్రులు !

తను ? పెళ్ళి వాళ్ళ వూరు కనుక్కొనే పరుగులో పిల్లల్ని వదిలేసేడా ? లేక సినిమా వాళ్ళ స్వార్థపు పరుగు మైకంలో పడిపోయెనా ?

బస్సు అల్లంత దూరం వెళ్ళి ఆగింది. వెనక్కి వస్తోంది.

వామనరావు-అతని చూపు, ఆలోచనలు, ముందుకు తప్ప వెనక్కి వెళ్ళవు. అతను ఖరీదైన సినిమా మనిషి! తనికీ ముందు చూపు, వెనక చూపు, పక్కచూపు ఏంలేవు. ఎక్కడవేసిన గొంగళి అక్కడే అన్నట్లుంది తన స్థితి!

పరమహంస పిల్లలిద్దర్నీ పట్టుకొని రోడ్డు మధ్యగా నిలబడ్డాడు.

సాధారణ జనాన్ని ఎక్కించుకొని ముందుకు పరుగు తీసిన ఆ బస్సు పాపం నెమ్మదిగా వెనక్కి వస్తోంది. ఆగుతోంది.

అమ్మయ్య ! యీ పిల్లలు తమ తల్లిదండ్రుల్ని కల్సుకొంటారు. కానీ తను ? పరాకుగా చూడకుండా వదిలేసివెళ్ళిన పిల్లల్ని కల్సుకోగలడా? ఏమైపోయారో పాపం ?

* * *

అనుపమ తండ్రిని చూస్తూనే ఏడుస్తూ చంకెక్కి మెడను గట్టిగా కౌగలించుకొంది.

"నీకు మరీ అంత పరాకు పనికిరాదునాన్నా. కారు ఎక్కగానే మోహంలోపడ్డావా ? మా ముందు నుంచి వెళ్తూ కూడా మమ్మల్ని చూడక పోతే ఎలా నాన్నా ? మాకు ఏడుపు రాదూ ?"

కారు వ్యామోహంలో పిల్లల్ని మర్చిపోయాడా తాను! కాదు! కథను ఏకాగ్రతతో....

"అసలు వాళ్ళ కథను గురించి నువ్వెందుకు ఆలోచించాలిట! నిన్ను

కారులో చూచి మేము చేతులెత్తేం. అరిచాము. మమ్మల్ని చూచి కూడా వాళ్ళు కారు ఆపలేదు. నా కెంతకోపం వచ్చిందో తెల్సా ? వెనక నుంచి గురిచూసి రాయి విసిరి కారు అద్దాలను పగలగొట్టాలపించింది. కానీ ఆ కారులో నువ్వున్నావుగా ? అందుకని వూరుకొన్నాను. మరెప్పుడూ వాళ్ళతో వెళ్లొద్దు నాన్నా. వాళ్ళు నిన్ను మోసం చేస్తారు. నాకు కోపం వస్తుంది తెల్సా ?"

సాంబు వుక్రోషంచూస్తే పరమహంసకు ముద్దొచ్చింది, ఏడు పొచ్చింది.

"వెళ్ళను బాబూ. తప్పయిపోయింది. ఇంకెప్పుడూ పరుగులెత్తను. పరాకుగా వుండనుగా ?" సాంబును దగ్గరికి తీసుకుంటూ గద్గద స్వరంతో అన్నాడు.

"మనం వెళ్ళాల్సింది అప్పరాజు, ముప్పరాజు, తిప్పరాజు పల్లెల్లో ఏదీ కాదు నాన్నా. అసలు ఆవూరి పేరులో "పల్లె" లేదు. నువ్వు ఊఖ లేక మర్చిపోతావని వూహించి, మనకోసం అమ్మ, తాతయ్యను పంపింది. అడుగో తాతయ్య."

"ఇంతకీ ఆ వూరి పేరేమిటండీ అసలు ?"

"ఆదర్శపురం."

"ఆ...,అవునవును. గుర్తు కొచ్చింది. ఊఖలేఖలో ఆ పేరే చదివేను."

"ఆదర్శాలు చెప్పే రచయిత కూడా అంత మంచి వూరిపేరును కూడా మర్చిపోతే ఎలా నాన్నా ?" అవి సాంబు తండ్రివి వినలేదు. తండ్రిని చూచి నవ్వేడు !

పరమహంస తన పరాకును తల్చుకొని తానే సిగ్గుగా నవ్వు కొన్నాడు !

(ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రిక 19-3-82)